

Afhængig af telefonen

Skrevet af ...

Jeg ligger i min bløde seng. Jeg ligger kun og kigger i telefon. Jeg åbner telefonen, bruger mit ansigt til at låse op. Jeg klikker på Tiktok og begynder at spille min tid. Jeg ser videoer fra dem, jeg følger, derefter ser jeg bare de videoer, der kommer frem. Jeg sender også snaps til andre, bare en enkelt selfie. De sender en selfie til mig, og jeg sender en igen, hvor jeg ligger i min seng, sådan fortsætter det hele dagen og næste dag igen. Jeg ligger i min seng, helt indtil jeg skal til fodbold, men jeg ved ikke hvorfor jeg gør det.

Jeg husker dengang, jeg kom hjem fra skole og var glad. Hvor jeg ikke lagde mig i sengen med det samme. Jeg gik altid 20 skridt over til min nabo for at lege. Skete det, at han ikke var hjemme endnu, ventede jeg på, at han kom over til mig. Fordi det gjorde han. Det var en international regel som min far altid sagde. Når vi var sammen, var det ikke med iPad eller telefon. Vi spillede fodbold nede for enden af vejen på en 15 meter lang bane. Vi hoppede på trampolin uden noget beskyttelse, hvor det gik ud på at skyde hinanden ned med bløde fodbolde, som var

der en hel ny krig, der startede i baghaven.

I bund og grund kan det blot være alderen, der er grunden til det. Man hører jo, at teenagere er meget mere dovne end børn og voksne. Det er det, man får at vide af alle. Det er som om, at vi bare bliver set på som det dovne led. Det giver desværre også god mening, at det netop er os som er det led, fordi vi udviser et mere dovent adfærd end andre.

Man kalder på os alle "Der er aftensmad". Jeg hører hele familien kommer ned, og sætter sig til bords. Jeg trænger også til aftensmad, men alligevel bliver jeg liggende. Jeg har bare lyst til at klæbe mig til min seng, for udenfor mit værelse sker der alt muligt. Udenfor mit værelse er alle mine opgaver og pligter. Det føles bare meget bedre at feje problemerne ind under tæppet og ligge sig med telefonen. Der er nemlig ingen problemer på den.

Jeg tænker hele tiden, at nu vil jeg lave noget, nu vil jeg ud og cykle i skoven eller ned og træne i fitness. Jeg kommer bare altid tilbage til den telefon uden at tænke over det. Telefonen ligger bare og

kalder på mig hele tiden. Trods det at jeg havde planlagt at cykle for 1 time siden. Jeg siger de nok meget brugte ord. "ahrlige et kvarter mere gør ingen skade" Det bliver så til endnu et kvarter og endnu et.

Selvom man føler den stjæler ens tid. Selvom man føler sig doven. Er telefonen også den nye måde at være social på. Hvis man ikke har været hjemme eller sammen med sine venner i lang tid, er telefonen en perfekt måde at holde kontakten. Man spiller spil med sine venner online. Man griner når man, bare ligger på sengen og tjekker de sociale medier. For derefter at sende videoen videre til sine venner.

Telefonen er den forvirrende joker. Der er mange gode ting ved den, dog skal man passe på det ikke bliver for meget. Man skal passe på, at telefonen ikke tager overhånd, selvom det kan være svært.